

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58 - GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abbon. Dovenetelweg 57a 's-Gravenhage Tel: 6845 41
Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 070 - 275154

W E E K B L A D

=====

nadruk verboden

22e jaargang nr.21

=====

3 februari 1978

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar, denkt dus zelf na over alles, wat te berde wordt gebracht. Ons onderwerp van heden dient door uzelf gekozen te worden. Hebt u een voorstel?

H E T V E R B O R G E N L I C H T

= = = = =

Het verborgen licht! Wanneer je heel fel licht ziet, zo lijkt, dat je ogen dit niet kunnen verwerken. Het is dan voor jou opeens geheel donker.

Een licht, dat te sterk is, is in feite op een gegeven ogenblik voor u een werkelijk verborgen licht. Is het iets minder sterk, dan is het verblindend. Je weet, dat het er is, je constateert het nog, maar je kunt het niet geheel verdragen en werkelijk zien.

Wanneer wij nu spreken over het verborgen licht, zo hebben wij het in wezen over de oerkracht, waarin alle dingen bestaan. De reden waarom wij die kracht licht plegen te noemen, is overigens gemakkelijk te begrijpen: Licht is datgene, waardoor voor de mens kenbaarheid ontstaat: waar geen licht is, zie je niets.

Willen wij deze werkelijkheid zien en beleven, dan hebben wij deze kracht, dit verborgen licht, nodig. Maar het licht, dat alles beheerst, dat de kosmische wetten vanuit zich creëert en in een soort polarisatie de tegenstellingen doet ontstaan, dit licht zien wij zelf niet. Toch mag je zeggen: het verborgen licht is de kracht, waaruit alles voortkomt

Wanneer je nu probeert dit verborgen licht toch te vinden, blijkt al snel, dat het onmogelijk is het te bereiken. Het licht zelf kan niet aanschouwd worden, maar alleen alles, wat er uit voortkomt: Datgene, wat het ons kenbaar maakt.

Spreeken over het verborgen licht betekent dus, dat je niet

kunt gaan spreken over het wezen daarvan zelve. Je kunt alleen veel afleiden uit de verschijnselen, die je constateert en op de grond daarvan misschien enig begrip ontwikkelen omtrent het onbekende gebied, waaruit het totale bestaan voortkomt.

Dit brengt ons dan als vanzelf in de kosmos. De kosmos bestaat uit geestelijke werelden, stoffelijke werelden, maar er zijn ook allerhande vormen en werkingen van energie kenbaar. Dit alles blijkt nu te gehoorzamen aan een aantal wetten.

Een van de belangrijkste is daarbij wel de wet van evenwicht. Deze stelt in feite in een van zijn verschijningsvormen, want er zijn meerdere afleidingen en formuleringen hiervan mogelijk:

Daar, waar een verandering te enerzijde plaats vindt, zal een compenserende verandering ter andere zijde automatisch ontstaan.

In deze wet van evenwicht licht gelijktijdig nog een tweede wet, die wij wel eens de wet van de conservering van energie noemen. Deze stelt: er kan in het gehele Al niets werkelijk verloren gaan, maar alles kan getransformeerd worden tot andere vormen van kracht, andere waarden, of toestanden.

Hierdoor wordt reeds duidelijk, dat wij te maken hebben met iets, wat tegenstellingen openbaart, maar deze tegenstellingen gelijktijdig gebruikt als een soort grens. Zodra wij buiten een wet als die van evenwicht proberen te treden, houdt ons beseft bestaan voor ons op.

Wij kunnen spreken over een toestand van chaos, of over een toestand van absoluut bewustzijn en algehele vorming, maar wij kunnen niet spreken over een toestand van niet-zijn en deze beseffen. Deze zaken zijn in feiten niet voorstelbaar, ook al kun je redelijk mogelijk het bestaan van een dergelijke toestand beredeneren.

Dit ervaringsgebied, dat de verboden kracht voor ons veroorzaakt, zou volgens mij het Zijn zelve moeten vertegenwoordigen. Want wij mogen toch aannemen, dat de wetten voortvloeien uit de geaardheid van de bron, die alles in stand houdt.

Wanneer wij ons bezig houden met de diverse werelden - en ik denk daarbij vooral aan de verschillende geestelijke en materiele werelden, dan zie ik ook weer, dat elke wereld wel zijn eigen wetten en grenzen kent, maar dat in elke wereld bepaalde krachten gelijkelijk werkzaam zijn, ook wanneer de effecten daarvan in elke wereld weer anders zullen worden ervaren.

Wij weten, dat er kosmische stralingen en krachten bestaan van materieel kosmische, maar ook van meer geestelijke aard. De krachten van materiele aard blijken alleen invloed te hebben op materiele werelden en stoffelijke subwerelden als b.v. de astrale sfeer.

Geestelijke stralingen echter blijken in alle gebieden kenbaar te zijn. Maar zo wij de oorzaak van de meer stoffelijke kosmische stralingen proberen na te gaan, zo blijkt in alle gevallen en altijd weer, dat een omzetting van energie, op welke wijze die dan ook plaats vond, de oorzaak hiervan is.

De waarden vanuit de kosmos, die uw wereld regelmatig bereiken, zijn b.v. allen het resultaat van een transformatie van vorm, tijd, of energie.

Dit impliceert alweer, dat wij terugkeren tot het wezen van de zaak en toegeven: Wanneer invloeden van geestelijke

aard alle werelden beroeren; zo is het waarschijnlijk, dat zij oorzakelijk zijn voor alle stoffelijk werkzame kosmische invloeden en ook en bijna gelijktijdig of geheel gelijktijdig een verandering van geestelijk besef teweeg zullen brengen.

Dit is in alle werelden, die wij kunnen overzien na enig onderzoek, inderdaad het geval gebleken. Dan mogen wij ook aannemen, dat het verborgen licht zelve hierbij de bron is en als zodanig besef is, of altans de bron is van alle besef.

Op deze wijze kun je dan proberen de werkelijkheid van het verborgen licht te benaderen, ofschoon ditzelve voor ons nog steeds een ongrijpbaar iets blijft. "Je kunt spreken over God, maar je kunt niet weten, wat dit woord in wezen bedeutet. Je kunt spreken van werkelijkheid, maar zolang je beseft en een denkend wezen bent, zul je die werkelijkheid nooit geheel en onvervormd kunnen konstateren".

Krachtens ons wezen zijn wij niet in staat, het verborgen licht en zelfs ook de krachten, die hieruit direct voort schijnen te vloeien, zonder meer als deel van onze werkelijkheid te beseffen. Zij blijven mythen, die als verschijnsel vreemde reeksen van oorzaken en onvoorstelbare gevolgen tonen, maar waar je bewust maar heel weinig mee kunt doen.

Toch moet er ergens iets zijn, waardoor dit verborgen licht ook voor ons enigszins kenbaar wordt. Proberen wij, vanuit onszelf dit licht te benaderen, dan blijkt ons al snel, dat ook hiervoor bepaalde regels schijnen te gelden.

Op het ogenblik, dat het ik zichzelf verliest in zijn erkenning van het bestaan of een deel daarvan, beleeft het een toestand, die zozeer al het kenbaar bestaande overtreft, dat aangenomen kan worden, dat zich in deze toestand zelfs aan de stofmens bepaalde delen van het verborgen licht openbaren in verschijnselen.

Dit is mystiek. Maar mystieke ervaringen komen nogal eens voor. Daarbij blijkt echter ook, dat wij met vele verschillend levende en denkende mensen te maken hebben, die soms kerkelijk, soms door zelfkweeling, soms door meditatie, soms zelfs zonder te beseffen, wat er gaande is, in kontakt komen met deze grote lichtende, maar als geheel onkenbare werkelijkheid.

Dan kun je zeggen, dat zoiets ongetwijfeld eens Paulus overkomen moet zijn op de weg naar Damascus. Men zegt: Hij werd verblind. En de gelovigen voegen hier dan bij, dat in dit licht Jezus hem verscheen. Maar dit laatste weten wij niet zeker, want Paulus zelf heeft nooit met zoveel woorden gezegd, dat dit het geval was.

Iets is er echter kennelijk wel met hem gebeurd. Hij zag in ieder geval de gehele wereld opeens in een geheel andere samenhang. Zeer waarschijnlijk was de oorzaak, dat hij op zijn reis al peinzende een ogenblik vergat met zichzelf bezig te zijn.

Wat ons dan wederom kan voeren tot de stelling, dat het verborgen licht voor ons steeds weer, zij het deels, kenbaar zal worden op het ogenblik, dat wij de grenzen, die door onze persoonlijkheidsvoorstelling in onszelf en voor ons ook in de wereld rond ons bestaan, terzijde zetten.

Ziet men naar de verschillende mystici, dan blijkt verder duidelijk, dat dit licht geen preferenties heeft. Het licht zegt kennelijk niet: deze jongen is braaf, maar die andere jongen is stout.

Het licht houdt er geen rekening mee, of de persoonlijkheid, die het ondergaat, in de ogen van de mensen een heilige of een verworpene is. Misschien gaat het zelfs zover, al weten wij dit niet zeker, dat het ook geen verschil maakt tussen de toestanden, die wij diepste duisternis en hemel plegen te noemen. Het is eenvoudig overal.

Op het ogenblik, dat je jezelf vergeet, leef je er in en beleef je het. Zo word je daarin gekonfronteerd met een veelheid van leven en beseffen, die eerst veel later, wanneer je weer tot besef van je eigen wereld en werkelijkheid bent gekomen, enige betekenis voor je kan verkrijgen.

Mogelijk zou je mogen stellen - om een ander voorstel hier even bij te halen - dat men in dit licht gekonfronteerd wordt met de gehele inhouden en mogelijkheden, die zijn vastgelegd, in hetgeen wij de akashakronieken noemen. Wat er op neer komt, dat je deelt in alle kennis en ervaren, dat mogelijk was in alle tijden en alle werelden, met het programma van de schepping zelf verbonden bent.

Want onder akashakroniek verstaat men in feite een totaal besef, vastgelegd op een bepaalde wijze, waarin elk beeld, elke herinnering, maar ook alle weten en alle geestelijke ervaring is samengebracht. Wie daaruit put, put uit de totaliteit. Soms betreft dit een totaliteit, die de gehele kosmos omvat, soms een totaliteit, die b.v. alleen de mensheid omvat. Deze verschillende ervaringsmogelijkheden brachten mij er toe te spreken van kronieken.

In ieder geval grijp je kennelijk uit naar een gebied, waarin in zijn totaliteit alle gebeuren enz. ligt opgeslagen, zodat het in feite meer een toeval schijnt, dat bepaalde facetten daarvan je nu meer dan andere beroeren.

Nogmaals stel ik: het licht omvat alle dingen. Wat erg mooi klinkt. Maar wanneer wij proberen dit verborgen licht te zoeken, maken wij gemeenlijk juist hierdoor een enorme fout.

Wij proberen wel deze oerkracht te vinden, maar benaderen haar eerder, zoals een mens een Hema, Bijenkorf, V & D of een ander warenhuis benadert, denkende: wanneer ik nu maar door kan dringen tot het verborgen licht, kan ik daarin alle dingen vinden, die ik nodig heb.

Maar dan denken wij aan onszelf en aan een bepaald doel. Ons denken en streven is beperkt. En dan kun je geen werkelijk contact met dit licht zelve krijgen. Je kunt daarin alleen het totaal ervaren en het totaal ervaren. Dan zullen zich daaruit later wel de voor jou belangrijke en hanteerbare of begrijpelijke delen kunnen uitkristalliseren tot besef in het ik, weten soms zelfs, maar dan wel na het contact weer verbroken schijnt te zijn.

Je hebt dus niet de mogelijkheid in je kontakten met dit verborgen licht of je belevingen van zelfs maar een deel daarvan, volgens eigen besef en rede te selecteren.

Ook dit zegt ons toch iets omtrent het wezen van het verborgen licht zelf: het is ondeelbaar. Vanuit ons standpunt dan. Voor ons is en blijft het ondeelbaar, omdat wij niet in staat zijn een enkel deel daarvan af te zonderen, tenzij het gaat om een deel van de kracht, die eerst reeds vanuit de bron als afzonderlijk verschijnsel is afgescheiden.

Onderworpen aan de totaliteit van het licht leven wij. Wij leven ook altijd in dit licht. Maar aanvaarden wij het?

Ik zou hier enkele meer geestelijke punten willen invoegen.

Op het ogenblik, dat ik licht afwijs, is het of ikzelf koud word, kil. Het is, of ik verstijf en bevries. Een geest, die dit verborgen licht geheel afwijst en zelfs bewust invloeden daarvan uit zich tracht te weren, voelt en is nog kouder dan een dielvriesprodukt van Iglo.

Maar op het ogenblik, dat je hoe en waar dan ook probeert om elk facet van dit licht, ook wanneer dit pijnlijk is, te aanvaarden, te beseffen, dan blijkt opeens, dat daaruit een soort warmte, een innerlijke gloed ontstaat.

Nu zijn koude en warmte, zoals wij die ervaren, ongetwijfeld beide polen van het licht, ervaringspolen vanuit het verborgen licht. Maar dat betekent dan ook, dat de gehele scala van onze ervaringsmogelijkheden, van het meest gruwelijke en verschrikkelijke tot het onvoorstelbaar heerlijke, in dit licht behouden is.

Wij kunnen niet bestaan buiten de kracht van het verborgen licht, wij kunnen slechts bestaan in het verlengde van alle werkingen, die door en vanuit het licht mogelijk worden.

Indien een ieder het hiermede eens is, wordt het verder gemakkelijker. Want dan behoef ik nog slechts enige kleinigheden hieraan toe te voegen:

Wanneer ik geloof in dit licht en probeer mij open te stellen voor dit licht, dan moet de kracht van dit licht ook in mijn voortdurend aanwezig zijn en niet zoals dit normaal pleegt voor te komen: levenskracht en enig persoonlijk magnetisme e.d., maar als een enorme vloed zich door mij transformerende kracht.

Dat is iets bijzonders: Alleen het besef van deze verborgen kracht, van dit licht, dat je nooit geheel zult kunnen aanschouwen in de huidige cyclus, is reeds voldoende om je te laden met een geheel aan mogelijkheden en krachten, die in feite niet meer behoren tot je eigen wereld of werkelijkheid.

Probeert u dit dan ook nog te begrijpen: Je denkt. Dan zeg je in je denken op een gegeven ogenblik: het is niet van belang, wat er gebeurt, wat gezegd wordt, wat ik ben. Belangrijk is alleen die kracht, die ergens in en rond mij bestaat, dit verborgen licht, dat ik niet kan aanschouwen, maar waarvan ik de aanwezigheid toch steeds weer kan gevoelen.

Dan is er opeens iets in je, een licht, een kracht, een wonderlijke beroering, die niet meer te binden valt aan persoonlijkheden, aan geesten, of heiligen, of uitverkorenen. Dan is er opeens iets, dat sacramenteel is zonder een erkend sacrament te zijn: een geladenheid, gave en kracht, waaraan je je niet meer onttrekken kunt en wilt, wanneer zij zich door jou eenmaal openbaart.

Dit bestaat voor elke mens. Op het ogenblik, dat je jezelf vergeet en alleen nog maar bezig bent met iets, wat licht, kracht, vreugde betekent voor een ander, is er opeens, onzienlijk, onkenbaar, zelfs niet geheel erbaar, behalve als een soort tinteling, of lichte druk, deze kracht, dit licht.

Dan werkt in en door u het verborgen licht, dan manifesteren zich de wetten van evenwicht, dan speelt de wet van gelijkblijvende velden opeens een enorme rol, dan wordt opeens alles in en rond je gekompenseerd, dat voor jou schijnbaar onevenwichtig was. Dan ontstaan voor je besef nieuwe krachten, wegen, mogelijkheden.

Dit alleen, omdat je voor een ogenblik jezelf geheel hebt vergeten en zocht naar licht en vreugde, naar kracht ook, voor anderen.

Dat is het wonder, dat zich dan voltrekt. En wanneer je over dit wonder spreekt in een chrsitelijke wereld, dan komt onwillekeurig je het beeld voor ogen, dat Jezus ons oproept van God: Onze Vader, die in de hemelen zijt, geheiligd worde Uw naam.

De Vader, de voortbrenger en instandhouder van ons leven, waarvan de naam, die wij niet eens kennen, heilig noemen, omdat wij weten, dat Hij alles is. Hij? Zo zien wij het.

Maar het is niet mannelijk of vrouwelijk, doch slechts een enorme kracht, die, wanneer wij haar aanvaarden, voor ons liefde, sterkte, beleven wordt.

En toch, sprekende over het door u gegevene, vraag je je onwillekeurig af: Wat moet ik daarvan nu maken? Zoals ik reeds zeide, trekt dit onderwerp mij bijzonder aan. En toch weet ik, dat ik ten hoogste een enkel randgebied daarvan kan aanstippen.

Laat mij u dan dit zeggen: Voor mij is het verborgen licht de kracht, die mij bindt met alle werelden, met alle bestaan. Voor mij is het verborgen licht iets, dat spreekt uit de mens, uit de hoogste engel, uit de elementaal, die door de luchten zweeft, of zich uit in de aarde, zo goed als in de schijnbare leegte van de ruimte. Ook daar in het verborgen licht uit zich de totaliteit.

Toch, hoe werkelijk dit ook voor mij moge zijn, ik spreek over iets, wat er menselijk en redelijk gezien niet is. Want menselijk en redelijk is beperkt, is begrensd. Als mens tegenover mens heb je de rede nodig. Als mens tegenover mens heb je de drang en noodzaak de rede en de beperkingszin te hanteren. Want zonder dit kun je niet als mensen onderling samengaan, werken, leven.

Maar diep in jezelf is er iets, dat verder gaat dan dit. Het wonderlijke is, dat al onze uitingen mogelijk blijven, ook wanneer dit licht in ons werkt. Wonderlijk is het, dat deze kracht, zo onmetelijk groot, dat zij met sterren kan jongleren, zich toch zo beperkt, dat zij ook in ons actief werkzaam en beleefbaar is.

Voor mij is dit kracht eigenlijk het leven, het bestaan. Maar wie wil begrijpen, kan niet meer doen, dan zien, hoe dit licht zich op voor ons kenbare wijze uit. En de eerste kenbaarheid voor de geest ontstaat bij de heren van de stralen. Wij zien de immense bundelingen van kleurig licht, waarin toch altijd weer enigszins van andere stralen afwijkende ontwikkelingsmogelijkheden bestaan, waarin bewustwordingsmogelijkheden geborgen liggen voor alle mensen, zowel als voor alle andere mogelijkheden.

Dit ziende, denken wij aan de heren der wijsheid, die in zich een inzicht dragen en uitstralen, waardoor je begrip krijgt voor de indeling van alle dingen, hun onderlinge relatie en ook het verkrijgen van een beter inzicht in jezelf binnen het geheel mogelijk wordt gemaakt.

Maar wanneer ik naar dit alles zie, zo zeg ik tot mijzelf: ik zie wel de marionetten, maar niet de marionettenspeler. Ik hoor wel het geluid, maar Hem, die spreekt, zie ik niet.

Het licht uit zich in deze zaken, maar deze dingen op

zich zijn niet werkelijk en volledig het verborgen licht.

Alles lijkt wel een projectie te zijn. Ergens is een licht, dat zo fel schijnt, dat alle kleine mogelijkhedenlijnen, die op de film van de tijd zijn getekend, kenbaar worden als de historie en zo op het doek van ons bewustzijn verschijnen. Maar zodra het licht dooft, is er niets.

Wat dit licht is, weten wij niet, maar zonder dit licht bestaan en beseffen kunnen wij niet. Daarom wil ik u ook de konklusie, die ik uit dit alles persoonlijk heb getrokken, voorleggen:

Wanneer je, al is het maar voor een kort ogenblik, zo nu en dan, kunt vergeten wie en wat je bent, denkende aan harmonie, evenwicht, vrede, aan de vreugde, die de bevestiging is van het bestaan en het beleven, dan zal het licht in ons spreken.

En daarom stel ik voor mijzelf en mogelijk voor u: Laat ons dan proberen, die toestand in onszelf te vinden, ook al gelukt ons dit slechts voor een kort ogenblik en maar zo nu en dan.

Dan zal door dit licht in ons alles tot stand worden gebracht en alles worden bevestigd, wat waarlijk noodzakelijk is. Niet, dat wij daardoor dan opeens geheel anders worden dan wij zijn. Maar wij zullen bewuster zijn, van hetgeen wij in het geheel vertegenwoordigen en wij zullen bewuster en vreder, harmonischer en vreugdiger beleven, wat ons deel is in deze totale projectie, die wij schepping noemen.

Hebt u kommentaar?

x Waaraan zoudt u de voorkeur geven om de mensen tot dit licht te brengen: de leer van Jezus, of de leer van b.v. Boeddha?

- Hoe kan ik een voorkeur uitdrukken, wanneer deze ervaring zo sterk gebonden is aan de persoonlijkheid en het denken van degene, die het pad wil gaan?

Ik geloof, dat, wanneer je beide paden bezieet, zij neerkomen op hetzelfde. Goed. De Boeddha spreekt over onthechting. Maar Jezus zegt: indien gij mij wilt volgen, laat alles achter.

De Boeddha spreekt over rechtvaardigheid, maar ook Jezus houdt de mensen steeds weer voor, dat je rechtvaardig moet zijn. De Boeddha spreekt over mededogen. Jezus over naasteliefde, maar hamert ook op de noodzaak, het lijden van anderen te verminderen.

Waar ligt dan het essentiële verschil? De werkelijke leer van Jezus, de werkelijkste leer van de Boeddha, zijn niets veel anders dan twee tekeningen van het zelfde onderwerp.

Mijn persoonlijke voorkeur in deze, maar nu spreek ik nadrukkelijk en alleen voor mijzelf, is de leer van Jezus. Iets, wat samenhangt met mijn laatste inkarnatie, de ontwikkelingen, die ik daarin doormaakte, met mijn huidige situatie en zelfs met de denkwijzen in dat deel van uw wereld, waartoe ik mij het meeste voel aangetrokken.

Daarom zeg ik, nog steeds uitgaande van mijzelf: Voor mij is Jezus de weg, omdat hij liefheeft met een liefde, die niet zichzelf zoekt, maar bestaat uit een vreugdige erkenning en de aanvaarding van al het andere. Deze liefde spreekt mij sterk aan. Voor mij is verbondenheid, het besef van verbondenheid, de beleving van verbondenheid, een weg, waardoor het verborgen licht voor mij een grotere invloed wordt in mijn bestaan

Maar wie zegt mij, dat een ander niet beter en juist dit zelfde verbogen licht gaat ervaren, wanneer hij afstand doet van de gehele wereld? Ik zou niet weten, wat voor u, of voor een bepaald mens, de meest juiste weg zal zijn.

Het enige, wat je kunt konstatieren, is het volgende: Elke richting, die ons helpt onszelf te vergeten en ons a.h.w. op te lossen in de wereld rond ons, elke richting van streven en denken die ons helpt om geluk uit te stralen, om tegenstellingen voor en in onszelf te overwinnen, betekent licht. Is het dan zo belangrijk, of u dit bereikt door een magisch woord te spreken, door oude parabels te vertellen, Jezus citeert of spreekt over het achtvoudige pad en de peilers?

Het maakt geen verschil uit. Het is de mens, die de weg moet kiezen, die het beste bij hem past. Maar het is een en hetzelfde verbogen licht, dat zich voor een ieder die een pad in eerlijkheid en oprechtheid volgt, zoekende naar eenheid met het al en harmonie met de totaliteit, openbaart.

De mens, die leert al te erkennen en te aanvaarden, zelfs het menselijk gezien onaanvaardbare, die vindt het licht, ontkomt niet meer aan de kracht van dit licht en de beleving daarvan. Waarom zouden wij dan spreken over een juistere of betere weg, tenzij het ons gaat om een weg, die wij voelen of weten, met goed resultaat te kunnen volgen?

Is dit voldoende?

x Er staat: zij, die zichzelf verliezen, winnen alles.
Slaat dat hierop?

- Ongetwijfeld, wanneer het juist wordt uitgelegd. Maar er er zijn helaas ook mensen, die denken, dat dit neerkomt op een: geef je hele boeltje en jezelf nu maar aan een klooster of een dergelijke instantie en wees tevreden met alles, wat je zonder vragen krijgt. Maar in de praktijk blijkt dit voor de meeste mensen in de praktijk tot een wat onchristelijke en vaak zelfs schromelijke zelfverheffing te voeren.

Wanneer je echter het besef tijdelijk verliest van alles, waarvan je meent, dat het je persoonlijkheid en belangrijkheid bepaalt, dan vind je inderdaad de eenheid met het al. Zelfs wanneer je niet verder komt dan een uitschakelen van je besef en het aanvoelen van een eenheid met alle bestaan.

Want dan ben je opeens deel van het gebeuren en ontstaan van het al, de ontwikkeling van alle zaken inclusief alle ontwikkelingen, erkenningen en stemmen. Dit gaande vanaf de eerste vurige vloed, die als een pijl uitschiet in het schijnbaar ledige via de wervelingen, waarin sterren geboren worden, tot het zich openbaren van meer persoonlijk leven en de vele vormen, waarin dit dan worstelt om meer en meer bewust en beheerst zichzelf te kunnen zijn.

Zelfs dit alles is zonder meer toegankelijk, wanneer je je beeld van eigen ik even verliest. En zou je je zo volledig kunnen verliezen, dat alleen de kracht nog als een uiting in je aanwezig lijkt te zijn, dan zou je volgens mij één zijn met de kosmos. Een persoonlijk beleven en gebeuren zou dan niet meer tellen. Je zou steeds weer dit hogere beleven en zien als het enig belangrijke. Je zou de kosmos gewonnen hebben, zelfs indien je veel van je persoonlijk bestaan, aanzien enz. daarbij waarschijnlijk verliezen.

Juist geïnterpreteerd slaat de geciteerde spreuk zeker op het verbogen licht en al, wat ik u probeerde te zeggen.

Want wie 'n weg wwil gaan tot God of het verborgen licht, dient een weg te gaan, waarbij hij zichzelf achter laat, tot slechts de essentie van zijn wezen overblijft, die in staat is te versmelten met deze kracht. Maar dan ook zal het licht spreken door de omhulsels, die het ik leeg heeft achtergelaten.

Voldoende? Indien u nog geduld met mij hebt, nog een tweede onderwerpje:

l e e d v r e t e n

Een door u gebruikt mooi woord, waarvan het mij alleen maar spijt, dat ikzelf het niet heb uitgevonden.

Gaan wij van de mens zelf uit, dan blijkt ons, dat hij een bepaalde uitstraling heeft: de z.g. aura. In die aura zien wij dan een reeks verschijnselen, die men misschien magnetisme wil noemen. Daarnaast zijn er bepaalde stromingen van kracht in de mens, zowel als in diens aura, die je stromen van levenskracht of desnoods zelfs een vorm van bio-electriciteit kunt noemen.

Wanneer een mens lijdt, zij het emotioneel, geestelijk of in zuiver lichamelijke zin, zijn de stralingen in de aura onevenwichtig en ook de stromingen zijn niet meer geheel in balans.

In de aura zie je dan z.g. pieken te zien. Vaak lijkt het, of op een bepaald punt de binnenste laag van de aura zich zover uitbreidt, dat zij bijna door de buitenste lagen daarvan, die de geestelijke uitstraling vertegenwoordigen, schijnen door te dringen.

Indien er nu iemand is, die zelf een behoorlijke en evenwichtige uitstraling heeft en deze komt met de ander in kontakt, zodat de auras elkaar zouden kunnen beroeren, dan blijkt, dat deze laatste in vele gevallen als automatisch gaat proberen de onevenwichtigheden bij de ander te compenseren.

Soms doet men dit meer bewust. Dan verloopt alles vlotter, beter, sneller en zijn de effecten vaak meer blijvend van aard. Je beseft dan, dat je krachten afstaat. Maar gebeurt dit onbewust, dan weet je in feite niet eens, dat je iets afstaat en voel je je slap, zwak, geprikkeld ook vaak, zodra het kontakt tussen de auras verbroken is.

In alle gevallen echter blijkt het streven, de afgifte van kracht, er op gericht te zijn de hiaten, die in de geestelijke delen van de aura bij de ander bestaan, te dichten. Eerst daarna ga je automatisch ook mede reageren op diens mentale onevenwichtigheden en zelfs op diens stoffelijke onevenwichtigheden.

Besef goed, dat tijdens dit proces uw eigen aura met die van de ander versmelt. Je kunt niet zeggen, dat de auras zonder meer in elkaar blijven haken. Wel kun je zeggen, dat de beroering plaats vindt tussen verschillende auras, waarbij indien dit onbewust gebeurt, vaak een soort zich uitstulpen van de onevenwichtige aura in de richting van de evenwichtige waar te nemen is.

Indien eenmaal een deel van de ene aura de ander beroert, worden de afwijkingen en onevenwichtigheden gespiegeld in de aura, die tot dan evenwichtig was. Gelijktijdig worden de afwijkingen gecompenseerd in de aura, waarin de afwijkingen tot dan alleen bestonden.

Daarna gaat alles weer uit elkaar. Bij degene, die pijn of lijden kende, zal er dan een verbetering zijn. Men gevoelt zich prettiger, en zal vaak ook een gevoel van innerlijke vrede en ontspannenheid te konstateren zijn.

De ander echter heeft iets van de onrust van de ander of van diens lichamelijke prikkelingen over genomen. Waarbij in vele gevallen zuiver stoffelijke pijnen zo sterk worden gespiegeld, dat je die ook ervaart in eigen lichaam. Daarbij komt vaak de pijn, die bij de lijder rechts zat bij de al dan niet vrijwillige brenger van evenwicht in de linker lichaams-helft tot uiting. Een afwijking, die door het zenuwstelsel en vooral door de werking van de hersenen bepaald is.

Maar ook de onrust, de gespannenheid en soms zelfs fragmenten van diens wanhoop, neem je over. Voor jou zijn die onevenwichtigheden echter niet toetreffend. Er is geen werkelijke verstoring van evenwicht. Het gevolg is, dat je vanuit jezelf de onevenwichtigheden elimineert, zodat gemeenlijk na korte tijd je innerlijk evenwicht weer hersteld is.

De ander heeft geen neiging om alle beïnvloedingen te compenseren. Vaak is daarvoor een dwingende reden aanwezig, in andere gevallen, waar deze wel bestaat, zal het herontstaan van de oude toestand toch veel trager geschieden. Er is een grote kans, dat de zo bereikte verbetering van toestand enige tijd aan blijft houden.

Je zou iemand, die op deze wijze een ander bewust of onbewust helpt, dus wel een leadvreter kunnen noemen. En ik wil nogmaals nadrukkelijk konstateren, dat ik dit een schitterend woord vind.

Mensen, die te veel eten, kunnen wel eens ziek worden. In het woord vreten ligt volgen mij een waarschuwing voor een teveel opgesloten. Een mens kan slechts zoveel onevenwichtigheden van anderen opnemen en compenseren, als hijzelf kan verwerken.

Op het ogenblik, dat je daarmee te ver gaat, ontstaan meer blijvende verstoringen van eigen evenwicht. Je kunt ook in dat geval natuurlijk de ander genezen. De pijn van de ander is dan ook in jezelf gespiegeld, zoals omschreven. Maar in plaats van een bijna onmiddellijk weer wegzakken van dit verschijnsel tot het verdwijnt, blijft de storing aanwezig en blijft je aandacht vragen.

Dit gaat zolang voort, tot je besluit: dit wil ik niet meer. Je neemt jezelf af. En eerst nu, wanneer je bewust verzet tegen de onevenwichtigheid gaat plegen, verdwijnt zij weer en dan gemeenlijk nog maar heel traag.

Waaruit blijkt, dat je te ver kunt gaan. Wanneer je te veel onevenwichtigheden van een ander zou absorberen, wordt je daarvan zelf het slachtoffer.

Je kunt van je eigen levenskrachten wel degelijk aan anderen overdragen. Iets wat men gemeenlijk "magnetiseren" noemt, ofschoon een kompasnaald daarvan heus niet dol zal worden.

Maar wanneer je teveel geeft, moet het toch ergens vandaan komen. Heel vaak is dan de eerste noodzaak gelegen in je eigen lichaam, waar bepaalde bronnen bestaan. Het is duidelijk, dat het lichaam zal proberen de ontbrekende energie aan te vullen met die middelen, waardoor zij het gemakkelijkst

kan worden opgewekt.

Dit blijkt nu mogelijk door versterkte actie van de z.g. dwarsgestreepte spieren. Daarin wordt een soort elektrische impuls gewekt, die het zenuwstelsel beïnvloed en soms ook ter vervanging van een tekort aan levenskracht kan worden gebruikt.

Het hart is een van deze spieren. Wanneer een mens nu opeens te veel van zijn levenskracht zou geven, is de kans groot, dat het hart overmatig begint te werken en zelfs krampen krijgt. En wanneer die krampen even te lang duren, krijgt u mogelijk aan onze kant de mogelijkheid verder na te gaan, waar de fout nu eigenlijk gezeten heeft.

Wanneer een mens, bewust of onbewust, op korte termijn teveel van zijn levenskracht aan een ander zou overdragen, is de kans groot, dat het hart en enkele andere organen onder te grote druk te staan. Wanneer dit vaak voorkomt, kan hieruit een defect voortkomen, dat niet meer te herstellen is.

Wanneer u magnetiseert, behoeft u daarom nog niet overvoorzichtig te zijn. Maar wanneer u eenmaal iemand behandelt hebt, dient u toch wel te wachten, tot u in uzelf weer de rust en geladenheid voelt komen, voor u aan een volgende patient begint.

Magnetiseren klinkt zo eenvoudig en lijkt zo gemakkelijk. Maar je moogt nooit vergeten, dat je hierbij werkt met de krachten van het eigen wezen, die een zeker evenwicht dienen te bezitten.

Er is in de mens in feite sprake van een soort twee-heid van krachten, een soort Yan en Yin, waarbij beide krachten even sterk aanwezig dienen te zijn om een evenwichtige wijze van leven mogelijk te maken.

Daar in alle gevallen de eigen krachten eerst worden aangesproken, kun je dit feit niet zonder meer terzijde zetten onder het motto: die krachten ontleen ik wel even aan de geest, of krijg ik wel even uit God. Dit kan wel degelijk het geval zijn, maar een dergelijke inwerking is zelden onmiddellijk.

U kunt niet meer verwerken, dan u normalerwijze opneemt. Wel kunt u in een grotere continuïteit krachten opnemen, indien iemand u die kracht ter beschikking stelt. Dit vergt tijd. Daarom moet je jezelf ook de tijd gunnen om weer op normaal peil te komen.

In wat mindere mate geldt dit zelfs, wanneer u geheel werkt met geestelijke krachten. Zeker, wanneer u bezig bent met een geestelijke genezing, kunt u het geluk hebben, dat bepaalde entiteiten aan onze kant u helpen. Waartegen geen bezwaar is. U geeft de impuls en zij geven grotendeels de nodige energie.

Beel't u niet in, dat dit altijd wel onmiddellijk het geval is en houdt rekening met het volgende: Indien u alleen de impuls behoeft te geven, zult u niet zwakker of moe worden. U zult ook niet gespannen zijn, maar eerder door uw concentratie meer ontspannen geraken en meer tot rust komen. En, om even het voorgaande onderwerp aan te halen, mogelijk zelfs even uw wereld uit het oog verliezen en zo iets meer van het verborgen licht aan kunnen voelen.

Maar op het ogenblik, dat dit niet het geval is, bent u het zelf, die alle krachten op moet brengen. Ook wanneer u bewust vanuit u zelf werkt, is dit het geval. Dan put u uw eigen krachten uit. Aan het lichaam, maar vaak ook aan het

astrale en mentale voertuig worden dan energieën onttrokken en naar de ander geprojecteerd. Het resultaat daarvan kan nog zo goed zijn, wanneer het teveel wordt, loopt u zelf blijvende schade op. Dit, terwijl met een iets overlegder wijze van werken en krachtgeven, dit bezwaar gemakkelijk vermeden kan worden.

Dus, wanneer u bewust op dit vlak opereert: wees een leed-eter, maar in geen geval een onbeheerste leedvreter. Ga uit van uw eigen mogelijkheden, van uw eigen innerlijk gevoel voor harmonie, bindt u aan datgene, wat voor uzelf de ervaring betekent en houdt rekening met uw eigen welzijn zogoed als met dat van uw patient.

Hoe meer u leert met deze krachten te werken, hoe meer dan die kracht u in korte tijd op leert nemen en hoemeer kracht u dus in korte tijd ook af kunt geven zonder gevaar voor blijvende schade.

Wanneer iemand vaak krachten geeft en opneemt, zullen zijn chakrums op de duur zo ingesteld zijn op dit werk, dat het mogelijk wordt in korte tijd zeer veel krachten van buitenaf op te nemen - mits voorradig -, zonder dat het evenwicht hierdoor verstoord wordt. Dit echter is eerst mogelijk, wanneer er sprake is van bewuste en voortdurende pogingen om anderen op deze wijze bij te staan. Dit eist ook het vermogen steeds weer innerlijk tot rust te komen, innerlijke harmonie te be- seffen en te bewaren.

Magnetisme is het gevolg van concentratie, zo zeggen de mensen vaak. In zekere zin is dat ook wel waar. En dat geldt dan niet alleen voor genezen.

Wanneer u b.v. een theatervoorstelling bezoekt, dan zal u opvallen, dat bepaalde acteurs of actrices - of andere sterren - u verblinden. Wat zij zeggen en doen is zo overtuigend, dat u meegesleept wordt. U ziet a.h.w. datgene, wat geprojecteerd wordt en niet de mens, die er werkelijk staat.

Later kun je de zaak dan overdenken en mogelijk konkluderen: die stem was niet bepaald goed en de bewegingstechniek was ook niet alles. En eigenlijk zou men een andere scene-indeling moeten gebruiken. Los van de ban ontdek je opeens vele tekorten. Maar zodra je er weer bij bent, word je weer door de persoon in kwestie gegrepen.

Wat is hier aan de hand? De acteur of actrice wordt één met de figuur, die wordt uitgebeeld. Niet onder voorbehoud, maar volledig. De emotionaliteit, alles wat bij de uitgebeelde fantasiefiguur behoort, is opeens deze tonelist(e) eigen geworden.

Om dit te bereiken moet men sterk gekoncentreerd zijn. Hierdoor breidt de aura zich a.h.w. uit. Zij heeft een soort fluïdium, dat zij afgeeft. Iedereen wordt hiervoor in mindere mate gevoelig en wordt zo min of meer door het denken en niet alleen door het uiterlijk van de acteur beroerd. Men beeldt in feite niet zozeer de werkelijke prestatie als de intentie.

Juist dit is bepalend voor de z.g. grootheid van bepaalde acteurs, zangers enz. Men noemt dit wel uitstraling of persoonlijk magnetisme. Voor dergelijke mensen is het zeer belangrijk dit te bezitten en verder te ontwikkelen.

Wil je echter deze mogelijkheid werkelijk in grote mate ontwikkelen, dan zul je ook weer moeten zorgen voor innerlijke harmonie.

Ben je onevenwichtig, dan kun je dit niet op blijven brengen zonder er zelf aan kapot te gaan. Daarom zie je ook, dat heel wat van die mensen zich bepaalde technieken tot ontspanning eigen maken en b.v. aan yoga doen. Zoals heel wat van die mensen zich ook bezig houden met kontemplatie en concentratieoefeningen.

Steeds weer zie je, dat degenen, die dergelijke resultaten langere tijd blijven behalen, bepaalde methoden hanteren om tot rust, vrede, ontlasting van spanningen, of zelfs tot hoger besef te komen.

Wat volgens mij als bewijs kan gelden, dat ook een dergelijk magnetisme samenhangt met een relatie, die men in zich opbouwt met de kosmos. Het is niet alleen maar een resultaat van de dierlijke processen in het lichaam, ook wanneer een deel van de kracht, die men gebruikt, in eerste instantie uit het lichaam voortkomt of daaraan ontleend kan worden, wanneer men opeens, op korte termijn, meer van deze kracht nodig blijkt te hebben om de band met het publiek te handhaven.

Het z.g. magnetisme van een mens is kennelijk in grote mate afhankelijk met zijn vermogen zich zodanig één te gevoelen met een ander wezen, een andere kracht, mogelijkheid, of werkelijkheid, dat hij daardoor de beperkingen van zijn eigen wezen tijdelijk verliest.

Na dit alles zult u zich waarschijnlijk zijn gaan afvragen, of uzelf ook over enig magnetisme beschikt. Ja. Niet, dat een elkaar aantrekken bij tegengestelde polen - wat bij mensen gemeenlijk smak-smak gaat - een kwestie is van magnetisme, zoals wij bespreken. Ook al kan dit wel een rol spelen.

Wanneer mensen, zonder elkaar te kennen of zelfs maar bewust te zien, opeens iets omtrent elkaar aanvoelen, is wel sprake van z.g. korresponderend evenwicht, wat inderdaad een soort magnetisme is. Dit magnetisme blijkt steeds weer samen te hangen met geestelijke kwaliteiten, mentale beelden en zelfs met emotionele instellingen.

Gevoelens, emoties, blijken vaak grote golven van energie op te wekken. Dit is deels vanuit het lichaam te verklaren: een verandering van intern evenwicht. De balans van de secreties zal door de emotie veranderen en deze voeden.

Maar in feite kom je in een toestand te verkeren, waarbij je gehele aanvaarding van het leven veranderd is. Dit kan droevig en negatief of vreugdig en zeer positief zijn, maar het feit blijft bestaan, dat je beleving en aanvaarding van jezelf en je wereld veranderd is. Het gevolg is, dat je, zij het in voor jou negatieve of positieve zin, krachten toevoegt boven het voor jou normale peil.

Emotie blijkt inderdaad een vergrote opname van krachten uit de omgeving mogelijk te maken en dezen bovendien om te vormen tot iets, wat wij, bij gebrek aan beter, uitstraling of persoonlijk magnetisme plegen te noemen, maar wat je evengoed een veranderde stralingsintensiteit van delen van de aura zou kunnen noemen. Ook bij u speelt dit zich af. Ook u beschikt dus over magnetisme.

Het voorgaande voert mij nu tot enkele konklusies: Elk mens bezit magnetisme, of datgene wat men zo noemt. Zonder dit kun je eenvoudig niet leven.

De werking van dit magnetisme wordt bepaald door zowel stoffelijke, mentale als geestelijke factoren.

Rond ons bestaat energie, die wij op kunnen nemen en omvormen tot zij identiek is aan datgene, wat in onze aura reeds bestaat. Hierdoor kunnen wij onze uitstraling vergroten en de krachten, waarover wij plegen te beschikken, vermeerderen.

Elke energie, die op deze wijze gericht en gebruikt wordt, betekent een beïnvloeding van de gebruiker van die kracht, zowel als van degene, op wie de uitstraling of kracht gericht wordt. Je kunt geen kracht geven zonder wederkerigheid.

Zoals je ook naar een ander geen gedachten zult kunnen uitzenden, zonder ook door de denkbeelden en gedachten van de ander, zover die in overeenstemming zijn met je doel of in harmonie met jezelf, beïnvloed te worden.

Vandaar mijn bewondering voor het woord leedvreter: een verbaal aardige aanduiding van de wisselwerking tussen mens en mens, of mens en geest, die bij elke uitwisseling van energie een rol speelt.

Hebt u kommentaar? Kennelijk niet. Iets, wat ik u niet euvel duidt, ofschoon er volgens mij over dit onderwerp meer terzake doende vragen te stellen zouden zijn dan over het vorige onderwerp.

Ik zal mijn bijdrage nu afronden. Wij hebben gesproken over het verborgen Licht. Wij hebben het gehad over de oerkracht, die ons allen omringt en waarvan wij allen deel zijn. Daarnaast spraken wij over uitstraling, magnetisme, wat eigenlijk alleen maar een verschijnsel is van datgene, wat wij in ons eerste onderwerp bespraken. Er was een grote samenhang, zoals u mogelijk reeds konstateerde.

Het is die samenhang, waarvan wij ons meer bewust moeten worden. Laat mij proberen het nog eens duidelijk te formuleren.

U leeft temidden van het verborgen licht. Al wat u bent en wat u doet, beïnvloedt ook uw erkenning van dit verborgen licht.

Alles wat u voortbrengt, alles, wat u uitsraalt, alles wat vanuit u en door u tot werkelijkheid gaat komen, is deel van het verborgen licht.

Wanneer u ontvankelijk bent voor dit licht, voor de harmonie en de kracht, die daarin gelegen is, dan zult u in uzelve de kracht kunnen vinden om, ook met magnetisme, aanvoelen en uitstralen van gedachten, uw medemensen te helpen, zodat ook zij komen tot een grotere harmonie, tot een bewuster samenleven.

Dan zult u de uitingen niet direct kunnen veranderen, maar wel hun betekenis voor u en anderen op korte termijn aanmerkelijk kunnen veranderen. Deze verandering van betekenis geeft dan ook de mogelijkheid te komen tot andere, betere en hogere bereikingen.

Daarom zou ik u willen zeggen: Weest niet bang voor het verborgene, want het is de kracht, waaruit u leeft. Stel u eerder hierop in, wanneer u maar kunt. Probeer die harmonie, die levensaanvaarding, die intensiteit van zijn en wisselwerking met het zijnde te bereiken, waardoor u al, wat in uw wezen ligt en goed is volgens u, ook kunt delen met alle anderen, opdat ook dezen steeds sterker en harmonischer leren leven, strevende met u te samen, gezamenlijk puttende uit het licht, dat verborgen blijft en zich toch altijd weer openbaart.

Ik dank u voor uw aandacht.

-O-O-O-O-O-

Goeden avond, vrienden.

Vandaag bent u het, die het programma bepaalt, dus maak uw keuze.

De Invloed van het Onze Vader

- - - - -

Het onze Vader is een gebed, waarin je in feite een aantal dingen op een rijtje zet. Het Onze Vader krijgt echter eerst betekenis voor je, wanneer je weet, wat je zegt.

Helaas is dit bij sommige mensen niet het geval. Wanneer u mij b.v. zoudt vragen, wat de invloed is van het Onze Vader tijdens het bidden van een rozenhoedje, zo is mijn antwoord: slaapverwekkend. Anderen galmen dat uit als predikanten. Hol, gezwollen, volgens mij een soort geestelijke kortsluiting. Ook daar kom je niet ver mee. Het gaat er om, wat je ermee bedoelt.

Wanneer je met een dergelijk gebed bezig bent, moet je werkelijk voelen, wat je zegt. Dan ga je achter elkaar heel wat dingen zeggen, die de moeite waard zijn en invloed hebben op je beleving van de werkelijkheid.

Je begint met God, het onbekende. Maar je stelt een relatie tussen jezelf en die God: Vader. En dat niet alleen voor jezelf, maar voor het geheel van de mensheid, de schepping zelfs.

Waar is die God dan? In het voor ons onkenbare, onzienbare: de hemelen. Dan stel je: de Naam van God is heilig. Er is niets, wat voor ons zo belangrijk is als God.

En nu wij dit alles hebben gezegd, netjes en wel, beginnen wij over onszelf en ons leven na te denken. En iedere mens wil wel zijn prakkie op zijn tijd hebben. Dus: Geef ons heden ons dagelijks brood. En als je nadenkt, voel je wel, dat dit voor een mens erg belangrijk is, maar dat er meer nodig is. Dus bedoel je in feite niet alleen eten, maar alles, wat de mens nodig heeft. In die term "ons dagelijks brood" voel je de werkelijke behoeften van je leven aan en vraagt God je te helpen die te vinden. Niet alleen brood, maar ook kontakt met je medemensen, je kleding, onderdak, enz.

Je zegt a.h.w. Vader: dit is alles, wat ik nodig heb en ik erken, dat het niet mogelijk is dat dit alles tot stand komt zonder u.

En nu je dus gedacht hebt aan de noodzakelijke levensbehoeften denk je even over jezelf na en komt tot de konklusie: ik lijk mogelijk heel wat, maar zo netjes ben ik eigenlijk ook niet. Iets, wat de meeste mensen over zich nooit hardop zouden roepen, maar in een gebed dan zo schijnbaar vrijblijvend nog wel willen erkennen. Vergeef ons onze schulden.

Duidelijk. Je kunt zoiets natuurlijk ook aan de NMB vragen, maar die doet dat toch niet. Dus is de Vader de aangewezen persoon, want bij Hem maak je tenminste een kans.

Maar ja, je voelt wel, dat je daar ook iets tegenover moet stellen, want zo helemaal voor niets kun je toch ook geen vrijstelling krijgen, nietwaar? Dus: zoals wij hen vergeven, die tegenover ons schuldig zijn.

Je denkt wat verder na en beseft mogelijk, dat ik voor

dit ogenblik dank zij Gods genade kiet kan spelen, maar ik leef verder en dan komt er zeker weer een hoop ellende van. Per slot van rekening zijn er in jou en in de wereld steeds weer van die dingen, die je schijnen te dwingen vooral alles te doen, waarvan je gevoelt, dat het eigenlijk niet goed voor je is. Dus vragen wij: Heer, bescherm ons tegen het kwade en zorg, dat wij niet in de verzoeking komen om het toch maar even te doen.

En wij eindigen dan met de konstatering: Vader, U bent de enige, wie wij om dit alles terecht menen te kunnen vragen, want dit alles is in Uw macht. U is de heerlijkheid, de glorie enz. Alsof wij wilden zeggen: Neem mij niet kwalijk, dat ik zo maar om dit alles vraag, maar U hebt het allemaal, U kunt het allemaal, dus geef het mij a.u.b. nu maar.

Ik kan mij voorstellen, dat er mensen zijn, die deze benadering wel een heel erge secularisatie van dit mooie gebed vinden. Maar als zij zo beginnen, moet je uitkijken.

Deze mensen gebruiken woorden, die zij een betekenis geven zonder de werkelijke inhoud ervan te begrijpen, zo - dat u meent hen te begrijpen zonder werkelijk tot enig begrip te komen. Waarop men gezamenlijk allerlei konklusies gaat trekken omtrent gebed en de wil Gods, die, gezien de feiten, niet kunnen kloppen.

Kortom: het Onze Vader is een gebed, waarbij je eerst moet weten, wat je er werkelijk mee wilt zeggen. Dan kan het een grote inwerking op je hebben. Desnoods kun je het dan ook nog inkanteren, wanneer je dit wenst. Maar dan is het toch niet een zaak van juiste intonatie en toonhoogte.

Je kunt dit gebed natuurlijk stil voor jezelf zeggen. Maar wanneer je de kans hebt, probeer het dan ook eens hardop te zeggen. En wees desnoods wat vrij met de tekst, want wat u geleerd werd, is toch niet het originele gebed. Zeg het eenvoudig en oprecht:

Onze Vader, die in de hemelen zijt, geheiligt zij Uw naam. Geloofd zij Uw werkelijkheid. Heer, geef ons heden ons dagelijks brood. Wij hebben zoveel nodig hier. Leer ons niet zoveel nodig te hebben en geef ons dan, wat wij niet kunnen ontberen.

Vader, wij zijn niet brandschoon. Vergeef ons onze schuld, zoals wij, het kost ons moeite, maar wij zullen het proberen, lieve God, allen vergeven, die ons schuldig zijn. En leid ons niet in de verzoeking, want wij zijn zo zwak. Verlos ons van het kwade, Heer. Want U is de heerlijkheid en macht, U is de glorie tot in eeuwigheid, Gij zijt de heerser van Zijn en Tijd.

U ziet, ik gebruik niet de gewone formule. Het geheel krijgt een meer persoonlijk karakter en is geen formule meer, maar een soort gesprek. En voel nu eens rond u: het werkt.

Waarom het dan zo inwerkt op u? Heel eenvoudig: omdat ik het werkelijk meen. En daarmee heb ik eigenlijk het voornaamste al gezegd.

Het Onze Vader is een van de mooiste gebeden, die er volgens mij bestaat. Niet, omdat het zo christelijk is of zo, maar omdat het zo eenvoudig is. De mens, die zich bezint op zijn relatie met God en dan, beseffende dat hij het allemaal alleen niet aan kan, zegt: God, doet U a.u.b. ook wat....

Als mens en geest heb je steeds weer steun nodig. En wanneer je een dergelijk gebed eerlijk zegt, heb je het gevoel, dat je die krijgt ook. Bovendien voel je je beter, wanneer je beseft, dat God voor jou geen Jupiter Tonans is, altijd weer klaar, om je met een bliksemschicht te verteren. God is mogelijk wel ernstig, maar ik kan mij Hem nooit voorstellen zonder een kleine glimlach, iemand die een groot gevoel voor humor heeft. Trouwens, een collega van mij zou hier zeggen: Dat moet ook wel, want anders had hij de mens nooit geschapen.

Je voelt je dicht bij God, hebt zo het gevoel: ik ben dicht bij je. Ik weet niet precies, wat je bent en hoe je bent, maar, Vader, hier zit ik. Help mij a.u.b. Ik weet, dat U naar mij luisteren wilt, dat U wel degelijk ziet, wat er allemaal fout is aan mij. Dat behoeft ik heus niet allemaal eerst op te sommen. Maar, Vader, help mij wat. En nu wij toch bezig zijn Mag ik een ijsje?

Dat is voor mij de betekenis, werking en inhoud van het Onze Vader: de uitwerking van het magisch eenvoudige en juist hierdoor het meest passende, het meest terechte gebed.

Je voelt je verbonden met Onze Lieve Heer, met de Vader of, zo u wilt, de Here. Ofschoon ik hier mij weer in overeenstemming weet met die collega, die ik reeds citeerde. Deze sprak eens: wanneer men zo bezig is met Here... Here ... krijg ik altijd het gevoel, dat ze je verwijzen naar de toiletten. Maar dat is een persoonlijke reactie.

Hoe je het ook zegt, wanneer je voelt, innerlijk weet, dat er op het ogenblik een verbondenheid bestaat tussen jou en de hoogste macht, wat kan je dan eigenlijk nog gebeuren? Dat is de reden, dat volgens mij het Onze vader zo werkzaam en belangrijk is, zoveel invloed kan hebben op ons.

Maar laat mij nogmaals herhalen, dat dit niets te maken heeft met de wijze van inkanteren en de juiste gebaren, maar met de eerlijkheid, waarmee je dit zegt. Denk niet, dat het een formule is, waarmee je bijna magisch veel zult kunnen doen. Beseft dat het eerder een omschrijving van en aanleiding is tot een beleving, waaruit je veel kunt putten. Dat is alles.

Hebt u commentaar?

x Voor mij betekent het, dat een mens zich identificeert met een ander mens, zoals Jezus dit deed met God en daarom met God praat. Het betekent, dat je God begint te dienen, waardoor je jezelf in dienst stelt van God

- Ik kan dat begrijpen en er voor een groot deel in meegaan. Toch heb ik wel enkele bezwaren: Waarom Jezus er tussen zetten? Jezus staat a.h.w. naast ons, wanneer wij eerlijk bidden, maar ons gebed gaat rechtstreeks naar God en dient dan ook rechtstreeks gericht te zijn tot die God.

In de tweede plaats moet ik zegger (mogelijk vindt u dat vervelend, maar het is toch werkelijk zo): Ik heb er bezwaar tegen, wanneer de mensen zeggen, dat zij God gaan dienen in de zin van een godsdienst.

Weet u, volgens mij is God dienen eenvoudigweg zó leven, dat je gevoelt, dat God steeds met je is. En dit kun je niet vangen binnen een bepaald systeem, je kunt het niet vangen binnen bepaalde regels. Het is iets, wat je eenvoudig moet zijn.

En dan dit: Wanneer je tot God Vader kunt zeggen, zo mag

je toch wel aannemen, dat Hij een rechtvaardige Vader is ook. Maar denkt u dan nog altijd, dat die God werkelijk gaat kijken bij welke ploeg je godsdienstig behoort? Ik denk, dat Hij alleen maar kijkt, of je eerlijk bent. Ik geloof, dat die eerlijkheid het belangrijkste is.

U haalt in verband met dit gebed Jezus er bij. Nu kun je omtrent Jezus alles zeggen, wat je wilt. Desnoods, dat Hij nooit werkelijk op aarde heeft bestaan. Historisch is het n.l. heel moeilijk om waarschijnlijk te maken, dat Jezus werkelijk lichamelijk op aarde heeft bestaan en was, wat men beweert.

Je kunt ook stellen: Hij heeft wel geleefd, maar hij was alleen maar een mens, zoals anderen mogelijk zullen zeggen, dat Hij alleen maar God was. Dit maakt voor ons in dit geval niets uit.

Maar wanneer je je bezig houdt met Jezus, zoals Hij ons beschreven wordt, kun je in ieder geval met zekerheid zeggen: men vertelt ons over iemand, die eerlijk was en konsekvent, zelfs wanneer de konsekwentie van zijn bestaan hem doet gaan naar Golgotha en hij dit niet bepaald aangenaam vindt, blijft Hij konsekvent.

Wat de Vader is voor hem, beantwoordt Hij door ook in alle opzichten te zijn, wat Hij gevoelt of weet, dat de Vader wenst dat Hij is. Dit lijkt mij de belangrijkste sleutel.

Christenen goochelen zo vaak met allerhande spreuken, die uit hun verband gerukt zijn, of zelfs niet geheel echt zijn. En dan roepen zij: Want Hij is de Weg, de Waarheid en het Leven. Maar wat is de zin van die spreuk dan?

Een weg is iets, wat je moet gaan, niet een geschenk, dat je krijgt, of een moeiteloos bereiken. De waarheid dan? Zeker onderling waar zijn, zover je kunt, maar toch lijkt mij vooral hier de oprechtheid, de waarheid in de relatie tussen mens en God een rol te spelen.

Als ik in dit geval de mens voorop zet, zo doe ik dit, omdat volgens mij de relatie tussen God en de mens van God uit altijd wel zal bestaan, maar voor ons het erkennen van die relatie moeite kost.

En het leven? Ook juist. Want ik denk zo, dat je eerst werkelijk en bewust leeft, wanneer je verbonden bent met de Vader. Je leeft natuurlijk ook zonder dat, maar dan is het net, of je ver van huis zit en diep in je een nostalgie voelt, een gevoel van "was ik daar maar weer". En dan leef je toch niet helemaal, intens en betrokken. Pas wanneer je weer thuis bent, valt de rem weg en leef je weer zonder heimwee en beperktheid van ervaren en waarderen.

Volgens mij is dit het werkelijke in dit citaat, waarvan de herkomst overigens, onder ons gezegd en gezwegen, maar vraagwaardig is. Dus niet een bevestiging, dat een ieder, die uiterlijk Jezus volgt, gelijk heeft.

Denk ik nog verder hierover na, dan moet ik zeggen, dat elke mens dit volgens mij op zijn eigen wijze dient te doen en te beleven. En dit geldt ook voor elke geest.

Slechts één ding is ook hier weer van het hoogste belang: dat wij eerlijk en ook innerlijk alles menen, wat wij zeggen. Zolang wij dat doen en oprecht zoeken zoveel mogelijk aan die God, die wij kennen, te beantwoorden, dan kun je de rest van de partitie wel aan Fikkie geven. Dat telt dan niet meer mee.

Of meent u werkelijk, dat uiterlijkheden iets voor God zullen betekenen?

Ik ontdek, dat ik veel verder ga, dan het antwoord noodzakelijk maakt. Ik zit gewoon wat te filosoferen. Indien u mij dit vergeven wilt, zou ik het nog als volgt willen stellen:

Ik het het gevoel, dat wij, beseffende dat wij leven uit God, blij moeten zijn met ons leven en alles daarin, ook al valt het niet altijd mee, alleen reeds omdat wij zo eerst werkelijk erkennen, wat wij zijn en wat wij krijgen.

Ik meen, dat de vreugde in het leven, die verbondenheid en dit konsekwent zijn in onze kontakten met de schepping en het hogere de essentie vormen van alle dingen.

Zo denk ik. Maar wanneer u anders denkt: laat u door mijn woorden a.u.b. daarvan niet afbrengen. Ga je eigen weg, maar ga die eerlijk, oprecht en konsekwent. En als het even kan met liefde voor God en vandaaruit misschien ook, al is dit soms erg moeilijk, met liefde voor Zijn schepping.

x Het is zo, dat in het gebed de innerlijke emotie een rol speelt?

- Dat zeker. Voor mij ligt dit zo - u moogt dus wat mij betreft er anders over denken - dat op het ogenblik, dat je weet niet alleen te zijn, zodat er altijd iets is, wat met je is en dat betekenis voor je heeft, je inderdaad een soort innerlijke emotie ondergaat. Ik denk zo, dat de vreugde in de wereld uitdragen, wanneer je voelt, dat de bron van alle vreugde ook ergens in jou spreekt.

Een innerlijke emotie dus, inderdaad. Maar geen kunstmatige door het gebed opgewekte emotie, maar een aanvoelen en zoeken naar iets om dit dan aan te spreken in het gevoel, dat je zo het antwoord vindt en dan vol vreugde eerlijk je weg te gaan, zoals je weet, dat zij moet zijn. Ik meen, dat je dan de kracht vindt om je weg, hoe goed of kwaad die in de ogen van anderen ook moge schijnen, ten einde te gaan, omdat je voelt: zo moet het zijn. Het gebed is in feite meestal een bevestigen van dit alles, een uiting geven aan de gevoelens, die je in jezelf ontdekt.

x Er wordt gezegd: Het koninkrijk is in ulieden, hoe wilt u dan dit koninkrijk omschrijven ...?

- Wat is het Koninkrijk Gods? De heerschappij Gods. Deze omvat alles, wat er is. Ik heb zo het gevoel, dat er in ons iets, een straaltje, of vonkje, van het goddelijke zit. Wij kunnen niet bestaan zonder God, dan is er ook iets van Zijn Wezen, zijn kracht in ons. Wanneer wij dit kunnen vinden, dan vinden wij het heelal en alles, wat er bestaat. In ons vinden wij dan het koninkrijk Gods, de verbondenheid met de Schepper, die bestaat met, in en omheen de gehele schepping.

Vandaar dat volgens mij een mens wel deel van Gods koninkrijk op aarde kan zijn, maar dit rijk nooit op aarde zal kunnen vestigen. Trouwens, stel dat je een koning of zo iets neerzet als een soort zetbaas van God in Diens Rijk. Hoe kan die zetbaas dan met en voor die God spreken?

Lees de bijbel, lees in de historie en u zult bovendien ontdekken, dat er heel wat pausen en koningen zijn geweest, die gewoonweg gek waren, superknuts. Hun rijk - of dat van hun opvolgers - kan dan voor mij niet het ware koninkrijk Gods zijn.

Men kan dan wel zeggen, dat de Koning Gods bevelen uitvoert -

wat vaak genoeg beweerd werd. Maar als die vent in allerhande andere zaken knots is, hoe moet ik dan aannemen, dat hij wel precies weet, wat God wil van de mensen? Mogelijk zegt u: maar achter de troon staat een priester, en die weet het wel. Meent u? Iemand, die in zo'n zootje werkt? Hoe weet die het dan opeens wel? Mogelijk zegt men, dat de priester het weer weet uit de heilige boeken. Wat de vraag openlaat, hoe men dan tot zovele onchristelijke maatregelen is gekomen? Ja, maar dit was noodzakelijk en juist, want dat is toen besloten op een concilie ... en zo eindeloos verder.

Neem mij niet kwalijk. Wanneer de mensen eerlijk zeggen: God wil dit of dat, dan kunnen zij voor zich mogelijk gelijk hebben. Maar hoe willen zij dan uitmaken, wat God van al die anderen wil? Waar halen zij dan het recht vandaan, om anderen tegen hun innerlijke overtuiging in tot bepaalde zaken te dwingen? Wanneer je wilt weten, wat God van jou wil, moet je dit toch innerlijk in jezelf, kunnen voelen?

Trouwens, stel je voor: God komt eens in de zoveel duizend jaar op een bergje, geeft de mensen een paar tafelen met een wet, waarop staat wat de mensen moeten doen. Wat dan nog?

Die tafelen zijn nog niet beneden en voor de eerste maal gelezen, of er komen allerhande wetgeleerden bij elkaar en vragen zich af, hoe men dit nu eens juridisch juist zal formuleren. Waarop zij de zaak op hunne wijze uitleggen.

Neen neen, kollega, daar staat wel duidelijk: gij zult niet doodslaan, maar dat geldt alleen voor onze eigen mensen en niet voor buitenstaanders. Natuurlijk zeg. Want wanneer wij geen Filistijnen mogen doden, hoe kunnen wij dan ooit het beloofde land in bezit nemen en behouden?

En het eert uw vader en uw moeder dan? Wat betekent dat? Natuurlijk, dat de kinderen voor hun eigen vader en moeder moeten zorgen, dan behoeft de gemeenschap het niet te doen. En zo voorts. En een gij zult niet stelen wordt omgetoverd: het eigendom van een ieder is heilig voor elke privepersoon, maar natuurlijk niet voor hen, die handelen in het belang van de gemeenschap.

En zo kun je doorgaan. Wanneer ik die 10 geboden bezie, kom ik tot de konklusie, dat er of iets niet deugt in die geboden, dan wel niet in de mensheid. Want indien je werkelijk gelooft, dat Godzelf deze geboden geeft, behoef je niet de zaak verder uit te leggen, daar God heus wel weet, wat Hij wil zeggen. Je hebt je er gewoonweg letterlijk aan te houden. En zo dit werkelijk niet mogelijk is, moet je ook, daar je toch niet kunt aannemen, dat God zich zou vergissen, of niet vooruit zou kunnen zien, wat dit voor de mensen betekent, aannemen, dat zij uit een geheel andere bron stammen, b.v. uit Mozes, die in zijn zorg om een zeer heterogene groep bijeen te houden, waarbij apisaanbidders, vuurvereerders, dienaren van de zon en de maan zaten, een mogelijke inspiratie van desnoods nog goddelijke aard toesneed op zijn eigen problemen. Waarmede de algemene geldigheid van die geboden wel wat op de tocht komt te staan, vooral als Jezus zegt: Ik ben u het einde van het Oude verbond, terwijl die geboden juist de basis daarvan vormen.

Neen. Volgens mij moet je innerlijk zoeken en proberen, de werkelijke wil van God in jezelf te beseffen.

Goeden avond.

bekort.

d.d. 27 januari 1978

-0-0-0-0-0-